

Sygnatura akt II K 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Dobromira Myszakowska**

Protokolant: Małgorzata Kędzia

Przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2013 r. w Oleśnicy na rozprawie
sprawy

A. T. (1) syna W. i A. z domu W.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

w dniu 26 października 2012 r. w miejscowości M. w gm. D. ok. godz. 09.15 naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) ul. (...) od strony ul. (...) i na skrzyżowaniu z ulicą (...), podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, skutkiem czego zderzył się z kierującym rowerem J. F. (1), który jechał ulicą (...) z kierunku przeciwnego, a w następstwie tego zdarzenia J. F. (2) doznał obrażeń ciała w postaci złamania zaklinowanego szyjki kości udowej lewej, ran tłuczonych twarzoczaszki, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **A. T. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu zabronionego kwalifikując go jako występki z art. 177 § 1 k.k., jednakże uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne warunkowo umarza na okres **2 (dwa) lat próby**;

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. F. (2) nawiązkę w kwocie **1.000 (jeden tysiąc)**;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu opłatę w wysokości **100 (stu) złotych**.

Sygn.akt **IIK 28/13**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w niniejszej sprawie:

W dniu 26 października 2012r. około godz. 9.15 w miejscowości M. oskarżony A. T. (1) kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej.(...) jechał ulicą (...) od strony ulicy (...). Na skrzyżowaniu z ulicą (...) oskarżony A. T. (1) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu rowerem ulicą (...) z kierunku przeciwnego pokrzywdzonemu J. F. (2).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. T. (1) k.28-31
- zeznania świadka J. F. (2) k.13-14
- zeznania świadka M. J. k.16-17
- protokół oględzin miejsca wypadku k.4-5
- szkic k.6
- protokół oględzin roweru C. k.7-8
- protokół oględzin pojazdu F. k.9-10

W wyniku zderzenia pokrzywdzony J. F. (2) doznał obrażeń ciała w postaci złamania zaklinowanego szyjki kości udowej lewej, ran tłuczonych twarzoczaszki, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu.

Dowód:

- zeznania świadka J. F. (2) k.13-14
- dokumentacja medyczna dot.J.F. k.19-21
- opinia sądowo-lekarska dot.J.F. . 22-23

W chwili zdarzenia zarówno oskarżony jak i pokrzywdzony byli trzeźwi.

Dowód:

- protokół badania alkosensorem J.F. k.2
- protokół badania alkosensorem A. T. k.3

Oskarżony A. T. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. T. (1) k. 28-31,50

Oskarżony A. T. (1) ma 40 lat. (...)Z zawodu jest kierowcą pracuje obecnie w (...) W. Sp.zo.o jako kierowca, ma średnie wykształcenie.

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. T. (1) k.28-31

- dane osobopoznawcze k.33

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, którego ocenę przedstawiono poniżej i w oparciu o niego ustalonego w sprawie stanu faktycznego, zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego A. T. (1) w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu nie budziły żadnych wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego A. T. (1), który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i szczegółowo opisał jego przebieg. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności podważających wiarygodność tej relacji, podkreślić należy, iż spójna jest ona z zeznaniami świadków J. F. (2) i M. J..

Odnosnie zeznań świadków J. F. (2) i M. J. Sąd również nie dopatrył się żadnych okoliczności, czy też relacji interpersonalnych z oskarżonym wskazujących na to, że świadkowie ci zeznaje nieprawdę, celowo pomawiając oskarżonego o działania, które faktycznie nie miały miejsca.

Sąd nie znalazł także żadnych podstaw do zakwestionowania wiarygodności dowodów rzeczowych zgromadzonych w sprawie w postaci: protokołu użycia alkosensora, protokołu oględzin miejsca wypadku, szkicu sytuacyjnego, protokołu oględzin i samochodu biorących udział w wypadku, dokumentacji lekarskiej i opinii sądowno-lekarskiej dotyczących pokrzywdzonego. Podkreślić należy, iż strony nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów.

Mając na uwadze tak ocenione dowody i w oparciu o nie ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż czynem swoim oskarżony polegającym na tym, że w dniu 26 października 2012 r. w miejscowości M. w gm. D. ok. godz. 09.15 naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) ul. (...) od strony ul. (...) i na skrzyżowaniu z ulicą (...), podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, skutkiem czego zderzył się z kierującym rowerem J. F. (1), który jechał ulicą (...) z kierunku przeciwnego, a w następstwie tego zdarzenia J. F. (2) doznał obrażeń ciała w postaci złamania zaklinowanego szyjki kości udowej lewej, ran tłuczonych twarzoczaszki, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 177§1 k.k.

Zgodnie bowiem z treścią art. 177§1 k.k. odpowiedzialności karnej przewidzianej tym przepisem podlega ten, kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1kk. Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Stosownie do art. 22 cytowanej powyżej ustawy kierujący zamierzający zmienić pas ruchu obowiązany jest ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

Jak wynika jednoznacznie z wyjaśnień oskarżonego A. T. (1) nieumyślnie naruszył on zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nie zachowując szczególnej ostrożności podczas wykonywanego manewru i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawidłowo rowerem pokrzywdzonemu.

Rozważając kwestię wymiaru kary wobec oskarżonego za przypisane mu przestępstwo Sąd uznał, że zasadnym będzie skorzystanie wobec oskarżonego z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo

umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Uznając, iż społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna Sąd miał na uwadze przede wszystkim okoliczności zdarzenia, rozmiar odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń, a także troskę oskarżonego o stan zdrowia pokrzywdzonego (odwiedziny jego żony u pokrzywdzonego, oraz logiczne wyjaśnienia dotyczące braku osobistych odwiedzin). Oskarżony wyraził skruchę, od początku przyzna się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Kolejnym argumentem przemawiającym za zastosowaniem wobec oskarżonego dobrodziejstwa tej instytucji, był fakt, iż pomimo 40 lat nie był on do tej pory karany sędownie. Uzasadnia to przyjęcie, iż zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy miało charakter wyłącznie incydentalny. W ocenie Sądu powyższe okoliczności sprawiają, iż wymiar kary nawet w najniższym ustawowym rodzaju i wymiarze (a co dopiero wymiarze mu najsurowszej z kar-pozbawienia wolności) byłoby niewspółmierne do czynu oskarżonego. Podkreślić także w tym miejscu należy, że oskarżony pracuje jako kierowca w (...), orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności w konsekwencji skutkowałoby z pewnością utratą przez niego zatrudnienia, a jak wynika z wyjaśnień oskarżonego ma on na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci (...).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 66§1 i §2 k.k. i art.67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego A. T. (1) na maksymalny okres próby wynoszący dwa lata. Zdaniem Sądu taki wymiar okresu próby pozwoli na społeczną kontrolę przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego i pozwoli mu na ponowne wdrożenie się do jego przestrzegania.

W celu wzmocnienia efektów wychowawczych oraz mając na uwadze obrażenia i cierpienia doznane przez pokrzywdzonego Sąd na podstawie art. 67§3 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. F. (2) nawiązkę w kwocie 1.000 zł.

Mając na uwadze sytuację osobistą i materialną oskarżonego na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 100 (stu) złotych.